

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **Ing. B. L.**, bytem v H. K., U. 216, zast. JUDr. Jiřím Slezákem, advokátem v Hradci Králové, Ulrichovo náměstí 737, proti žalovanému **řediteli HZS Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, nábřeží U Přívozu 122/4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. dubna 2012, čj. HSHK-1866-8/2012, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí náměstka ředitele HZS Královéhradeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 20. 4. 2007, čj. HSHK-128-2/N-2007 tak, že zrušil bod 1/, 2/ a 3/ výroků o vině a ve zbytku odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 15. 4. 2011, čj. 30 Ad 5/2010 – 144, vyjádřil názor, že v případě dílčího skutku označeného jako bod 1/, se o kázeňský přestupek nejednalo. Vázán tímto právním názorem proto žalovaný ve výrokové části I. část výroku

prvoinstančního rozhodnutí označeného jako bod 1/ v celém rozsahu zrušil. Dále žalovaný uvedl, že pokud jde o skutky označené jako body 2/ a 3/, pak krajský soud v rozsudku ze dne 30. 8. 2012, čj. 30 Ad 6/2011 – 27, odkázal ohledně problematiky subjektivní prekluzivní dvouměsíční lhůty na judikaturu Nejvyššího správního soudu a na závěr Ústavního soudu a dospěl k názoru, že subjektivní lhůta pro uložení kázeňského trestu za skutky uvedené pod body 2/ a 3/ počala běžet dne 20. 1. 2007, respektive 13. 2. 2007. Pokud tedy byl za toto provinění žalobci kázeňský trest uložen prvoinstančním rozhodnutím, stalo se tak až po uplynutí dvouměsíční lhůty. I když krajský soud ve svém předchozím rozsudku ze dne 15. 4. 2011, čj. 30 Ad 5/2010 – 144, potvrdil, že žalobce svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty kázeňského přestupku, nelze z důvodu zmeškání subjektivní lhůty žalobce ze spáchání kázeňského přestupku potrestat. Proto žalovaný ve výrokové části II. část výroku prvoinstančního rozhodnutí označenou jako bod 2/ a 3/ v celém rozsahu zrušil. Tímto jednáním žalobce sice naplnil skutkovou podstatu kázeňského přestupku, ale kázeňský trest mu byl za ně uložen až po uplynutí zákonem stanovené dvouměsíční subjektivní lhůty.

Dále žalovaný uvedl, že v případě kázeňského trestu označeného jako bod 4/ dal krajský soud výše uvedenými rozsudky opakovaně zapravdu závěru žalovaného, že se žalobce vytýkaným jednáním dopustil kázeňského přestupku. Žalovaný připomenul, že se žalobce dopustil kázeňského přestupku tím, že přes opakované výzvy služebního funkcionáře podplukovníka Ing. V. ze dne 14. 3. 2007 až 11. 4. 2007 a výzvu ředitele kanceláře ze dne 23. 3. 2007 nedoplnil sběrný arch čj. HSHK-398/E-2006 o chybějící dokument čj. HSHK-398-20/E-2006 a sběrný arch čj. HSHK-593/2006 o převedený dokument čj. HSHK-398-10/E-2006. Tímto jednáním porušil bod číslo 9. pokynu ředitele HSHK Královéhradeckého kraje číslo 39/2004, kterým se vydává spisový řád HZS a porušil tak základní povinnost příslušníka stanovenou v § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“), tedy služební kázeň.

S ohledem na uvedené, jak žalovaný dále uvedl, znovu zvážil přiměřenost sankce uložené služebním funkcionářem v přezkoumávaném rozhodnutí. Konstatoval, že druhy kázeňských trestů upravuje ust. § 51 služebního zákona. Žalovaný konstatoval, že po důkladném posouzení odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil i v části týkající se druhu a výše uloženého trestu. Připustil, že v průběhu správního a soudního řízení došlo k zúžení počtu dílčích skutků. Tato skutečnost však dle jeho názoru automaticky neovlivňuje druh a výši uloženého trestu. V posuzovaném případě se totiž jednalo o skutky se stejnou mírou závažnosti. Připomenul, že již dříve uvedl, že skutky vytýkané žalobci pod body 1/ až 3/ jsou nedbalostního charakteru. U skutku označeného jako bod 4/ tomu tak není. V tomto případě totiž žalobce vědomě neuposlechl několik přímých výzev služebních funkcionářů a sběrné archy nedoplnil o chybějící dokumenty. V průběhu řízení bylo rovněž dokázáno, že žalobce vědomě lhal ohledně existence listiny vedené pod čj. HSHK-398-20/E-2006. Ostatně sám žalobce v průběhu řízení nakonec připustil jisté vlastní pochybení týkající se tohoto dokumentu. Žalovaný rovněž zdůraznil, že

základní povinností příslušníka je dodržování služební kázně. Této povinnosti žalobce opakovaně a vědomě nedostál. Splnění uloženého úkolu přitom žalobci nebránila žádná objektivní překážka. Žalobce byl přitom, nikoliv jednou ale celkem třikrát služebním funkcionářem vyzván ke splnění konkrétní povinnosti, ani v jednom případě tak neučinil, aniž by přitom uvedl jakýkoliv relevantní důvod, který by mu ve splnění rozkazu bránil. Žalovaný uvedl, že nerespektování povinnosti splnit uložený rozkaz představuje neakceptovatelné porušení služební slibu a služební kázně, k jejichž plnění se žalobce zavázal již při svém vstupu do bezpečnostního sboru. Je-li u takového druhu porušení povinností příslušníka dána vyšší míra škodlivosti, může být postiženo i kázeňským trestem odnětí služební hodnosti. Žalovaný rovněž uvedl, že podle ust. § 186 odstavec 5 služebního zákon se při určení druhu kázeňského trestu přihlédne k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán. Ke všem těmto okolnostem žalovaný, jak zdůraznil, přihlédl. Vzhledem k výše uvedenému a zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce jednal minimálně v úmyslu nepřímém, neboť bezpochyby věděl, že svým jednáním může porušit služební povinnost, dospěl žalovaný k rozhodnutí neměnit druh ani výši sankce uložené v přezkoumávaném prvoinstančním rozhodnutí. Peněžitý trest byl uložen při samé dolní hranici zákonné sazby, jde tedy o trest velmi mírný a žalovaný jej považuje za adekvátní závažnosti projednávaného kázeňského přestupku.

Za mylnou označil žalovaný žalobcovu domněnku, že mu v řízení o kázeňském přestupku náleží procesní postavení svědka, a má proto nárok na náhradu nutných výdajů. Žalovaný konstatoval, že žalobce je stále účastníkem řízení ve smyslu § 169 služebního zákona jako bývalý příslušník HZS Královéhradeckého kraje, který se v době trvání svého služebního poměru dopustil spáchání kázeňského přestupku. Institut nákladů řízení je upraven v ustanovení § 177 služebního zákona. Náklady řízení, které vznikly účastníkovi, nese účastník. Nárok na náhradu nákladů má účastník pouze tehdy, pokud je v řízení o odvolání úspěšný, případně částečně úspěšný. Žalobce byl se svým odvoláním úspěšný zčásti, a to co do skutků označených jako bod 1/ až 3/ výroku o vině napadeného rozhodnutí. Závažnost jednotlivých skutků nemá vliv na posuzování výše nákladů řízení. S ohledem na celkový počet dílčích skutků lze tedy dovodit dle žalovaného míru úspěchu žalobce, a to v rozsahu třech čtvrtin z celku. Žalobce doložil potvrzení zaměstnavatele o výši jeho průměrného hrubého hodinového výdělku, který činil 167,19 Kč. S ohledem na délku jednání před poradní komisí dne 7. 6. 2011 a vzhledem ke vzdálenosti žalobcova pracoviště od sídla žalovaného byla žalobci přiznána částečná náhrada nákladů řízení v částce 251 Kč. Při rozhodování o nákladech řízení nebylo možné přihlédnout, jak žalovaný dále uvedl, k potvrzení o aktuální výši průměrného hrubého hodinového výdělku žalobce ze dne 11. 2. 2013, který žalobce založil do správního spisu dne 8. 4. 2013. Žalobce se zúčastnil jednání senátu poradní komise dne 7. 6. 2011, je proto nutné pro stanovení výše náhrady vycházet z jeho tehdy aktuálního výdělku. Potvrzení o hrubém hodinovém výdělku ze dne 11. 2. 2013 bylo navíc žalobci ze strany zaměstnavatele vystaveno pro účely soudního jednání, které se

zřejmě konalo u Krajského soudu v Hradci Králové dne 18. 2. 2013, nikoliv pro účely předmětného řízení ve věcech služebního poměru.

V úvodu včas podané žaloby upozornil žalobce na chybné datum vydání napadeného rozhodnutí, když dle jeho názoru bylo vydáno 16. dubna 2013, nikoliv 16. dubna 2012, jak mylně uvedl žalovaný.

Dále žalobce uvedl, že žalovaný měl dle závazného názoru krajského soudu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit pro nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Žalobce na skutečnost, že žalovaný by měl zrušit nezákonné rozhodnutí z důvodu uplynutí subjektivní lhůty, upozorňoval prostřednictvím svého bývalého právního zástupce již při projednávání před Krajským soudem v Hradci Králové. Po obdržení výkladu k této problematice, který formuloval v rozsudku vydaném pod sp.zn. 4 Ads 51/2010 Nejvyšší správní soud, pak na tuto skutečnost upozornil žalobce senát poradní komise žalovaného, který se uskutečnil dne 7. 6. 2011. Jelikož ten na tuto zásadní a důležitou skutečnost vůbec nereagoval, což se ostatně následně promítlo i ve vydaném rozhodnutí ze dne 11. 7. 2011, čj. HSHK-1082-6/2011. Žalobce byl proto nucen obrátit se dne 11. 8. 2011 znovu na soud. Upozornil, že zákonnost se přezkoumává v celém rozsahu. Žalobce i krajský soud pak shodně konstatovali, že rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni bylo nezákonné. Žalovaný však na toto zjištění vůbec nereagoval a vydává další a další nezákonná rozhodnutí.

Žalovaný se tak, dle názoru žalobce, nařídí závěry, ke kterým dospěl ve svých rozsudcích krajský soud. Nerespektuje ani rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Žalobce připomenul, že v závěrech poradní komise bylo konstatováno, že se bude nutno rovněž znovu zabývat i otázkou druhu a výše kázeňského trestu s ohledem na změny rozsahu kázeňských provinění kladených žalobci za vinu. Žalovaný však dle žalobce toto odborné doporučení vědomě nerespektoval, což ve svém důsledku vyvolává pochybnost o zcela formálním působení poradní komise a současně důvodnost domněnky podjatosti ve snaze poškodit žalobce bez ohledu na odlišnost názorů svých podřízených.

Žalobce dále uvedl, že v průběhu všech dosavadních řízení byl především kladen důraz na zpochybnění služebního charakteru spisů založených ve sběrných arších. Považoval za prokázané, že žalovaný v tomto smyslu sám vyvíjel aktivity a poskytoval záměrně zkreslené informace, jak příslušníkům ročníkům MV odboru archivní a spisové služby, tak i podřízeným. Vzhledem k poměrně podrobnému a převažujícímu soustavnému zpochybňování charakteru spisů založených ve sběrných arších se žalobce domnívá, že toto byl právě ten hlavní důvod pro zahájení řízení ve věci spáchání kázeňských přestupků. Žalobce se rovněž domnívá, že pokud by se soud ztotožnil s původním názorem žalovaného obhajujícím soukromý charakter písemností založených ve sběrných arších, tak i nyní by asi obhajoval druh a výši uloženého trestu právě s ohledem na tuto skutečnost. Uvedl dále, že po vynesení rozsudku krajského soudu, který konstatoval, že tímto jednáním ke

spáchání kázeňského přestupku nedošlo, se následně zaměřil na údajné zneužívání služebního razítka a vylákání peněžní hotovosti. Když i tyto důvody k uložení kázeňského trestu pominuly, tak svoji pozornost konečně zaměřil na čtvrtý bod rozhodnutí náměstka ředitele. O této dle názoru žalobce zarputilé snaze žalovaného, který nerespektuje pochybnosti svých podřízených, včetně senátu poradní komise, též vypovídají i listinné důkazy založené v soudním spise. Žalovaný se v daném případě vůbec neřídil právním názorem, který krajský soud vyslovil ve svém zrušujícím rozsudku. Ten konstatoval, že „jedním z rozhodujících aspektů bude zejména posouzení a porovnání závažnosti jednotlivých dílčích skutků kázeňského provinění, tedy těch, které budou nadále přestupci kladeny za vinu. Z toho důvodu je v takových případech nutno klást zvýšené nároky zejména na odůvodnění postupu služebního funkcionáře při udělení druhu a výše kázeňského trestu ve smyslu § 186 odst. 5 služebního zákona.“ K tomu žalobce uvedl, že žalovaný řádné zdůvodnění uložení druhu a výši kázeňského trestu nikdy v minulosti ani v nyní žalobou napadeném rozhodnutí neprovedl. Odůvodnění napadené rozhodnutí je tak zcela nekonkrétní, v posledně vydaném napadeném rozhodnutí hodnotí situaci obdobným způsobem, ačkoliv je zcela odlišná a od stavu popisované v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doznala již podstatných a zásadních změn. Hodnocení žalovaného tak žalobce považuje v tomto směru za vypočítavé a podjaté. Na ostatní zcela zásadní právní názory, uvedené v rozsudku sp. zn. 30 Ad 6/2011, nebere žalovaný zřetel. Žalobce zdůraznil, že i v tomto správním řízení má být ctěna zásada „in dubio pro reo“.

Žalobce zdůraznil, že od samého počátku upozorňuje na skutečnost, že při jednání služebních funkcionářů došlo k porušení ust. § 77 služebního zákona. Pokud soud doposud nebyl přesvědčen o vážnosti jeho argumentů, neshledal v soustavném zaujatém postoji a počínání žalovaného zjevné projevy diskriminace a nerovného zacházení s příslušníkem bezpečnostního sboru při uplatnění takzvané kázeňské pravomoci, tak nyní v souvislosti s projednáváním posledního přestupku uvedeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně poukazuje žalobce na následující fakt. Diametrální odlišnost jednání k osobě žalobce a k ostatním příslušníkům bezpečnostního sboru lze totiž jednoznačně prokázat právě u tohoto vytýkaného skutku. Žalobci totiž bylo bezdůvodně znemožněno vedení všech sběrných archů po dobu celého kalendářního roku od jejich založení. Žalovaný se totiž mylně domníval, že písemnosti v nich uložené mají, jiný, než služebních charakter, a tak nařídil jejich předčasné uzavření a vrácení na spisovnu. Sběrné archy služebních písemností byl tedy žalobce bezdůvodně donucen odevzdat ve zkráceném termínu po pouhých třech měsících. Ostatní příslušníci bezpečnostního sboru mohou vést sběrné archy písemností celý rok a mnozí z nich je odevzdávají po nařízených termínech pro jejich uzavření a předání na spisovnu, často nekompletní, až v roce následujícím a přes zveřejněná nařízení žalovaného nejsou jeho příkazy v tomto smyslu důsledně plněny. Za dobu působení žalobce nedošlo u této součásti k vyvození sebemírnější sankce za nesplnění daných nařízení. Pokud by žalobce měl stejnou lhůtu, jakou mají ostatní příslušníci, tak by sběrné archy písemností také předával kompletní. Žalobce tak učinil v daném případě po lhůtě stanovené služebním funkcionářem, která však byla zjevně diskriminující a žalovaný nakonec

ani nepřihlédl k tomu, že sběrné archy doplnil ještě v průběhu vedeného řízení. Žalobce rovněž zdůraznil své soustavně neměnné stanovisko, které je mimochodem též podchyceno v čj. HSHK-128-2N-2007 - písemném záznamu z ústního jednání poradní komise s žalobcem, kde žalobce konstatoval, že trvá na tom, že se žádného porušení zákona nedopustil.

Žalobce taktéž poukazuje na existenci pravomocného rozhodnutí MV ve věcech služebního poměru číslo 63/2009 ze dne 3. 4. 2009, kterým bylo zrušeno jeho odvolání z funkce náměstka ekonomického úseku HZS Královéhradeckého kraje. Platnost tohoto dokumentu, kterou žalovaný nerespektuje, jenom dokazuje protichůdnost jeho jednání a zejména vystupování ve vztahu ke svému nejbližšímu nadřízenému. Dále, konstatoval, že služební funkcionář, který sám neplnil rozkazy a nedodržuje právní předpisy, nemůže dohlížet na její dodržování ze strany jiných příslušníků bezpečnostního sboru. V porovnání s tímto jeho jednáním je neuzavření běžných sběrných archu, ještě k tomu před řádným termínem plnění tohoto úkolu, zcela bezvýznamným a zanedbatelný nic neovlivňujícím skutkem.

V závěru žalobce zdůraznil, že vydaná rozhodnutí služebních funkcionářů jsou nezákonnými právními akty a rozhodnutí žalovaného dokonce opakovaně vědomě nerespektuje závěry, ke kterým dospěl zdejší soud.

K datu 28. 3. 2014 předložil žalobce ještě před dnem nařízeného jednání soudu písemnost, v níž uvedl, že předkládá soudu další důkazní materiály, které s kauzou bezprostředně souvisejí. Zdůraznil, že zastává neměnný postoj v tom, že se žádného kázeňského přestupku nedopustil. Případnou svědeckou výpověď kpt. A. V., bývalého vedoucího spisové a archivní služby velitelství součástí AČR, může dokonce i nyní prokázat, že „ve sběrači vedené čj. HSHK-398-20E-2006 není v žádném případě porušením spisového řádu.“ Uvedl, že i k řešení kázeňského přestupku uvedeného pod bodem 4/ též došlo nepochybně až po uplynutí lhůty pro uložení kázeňského trestu. Žalobce sdělil, že soudu předkládá kopii části dopisu náměstka MV pro ekonomiku a provoz Ing. V. Z., z jehož obsahu je dle žalobce zřejmé, že dotčená listina byla postoupena k vyřízení GR HZS ČR. Právě na základě této informace byla následně žalovaným spuštěna celá akce služebních funkcionářů HZS, která vyústila ve vydání napadeného rozhodnutí. Tento spis ze dne 29. ledna 2007, č.j.OFK-289/K-2006, nepochybně dle žalobce prokazuje, že existence dokumentu, čj. HSHK-398-20/E-2006, jim v té době byla již dobře známa. Stejnou povědomost měl dle žalobce žalovaný i ohledně spisů čj. HSHK-398-10/E-2006, neboť byl adresován přímo žalovanému. Právě o tomto spise se zmiňuje ve své žádosti již dne 24. ledna 2007, odeslané na MV ČR odbor archivní a spisové služby, kde mimo jiné uvádí: „Zastáváme právní názor, že komunikace s právním zástupcem v písemné či jiné formě příslušníka je ryze soukromou záležitostí“. Žalobce tedy dospěl k závěru, že subjektivní lhůta pro uložení kázeňského trestu u kázeňského přestupku vedeného pod bodem 4/ tedy počala běžet ještě před 29. resp. 24. 1. 2007. Pokud byl kázeňský trest uložen rozhodnutím náměstka ředitele žalovaného ve věcech služebního poměru dne 20. 4. 2007, stalo se tak nepochybně po uplynutí této lhůty. Žalobce tak, konstatoval, že žádný z vytýkaných kázeňských

přestupků se buď nestal nebo byl uložen až po uplynutí subjektivní lhůty dvou měsíců stanovené pro uložení kázeňského trestu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný k námitce žalobce týkající se nesprávně uvedeného data vydání rozhodnutí konstatoval, že za podstatné považuje uvedení data vypravení a nikoliv data vyhotovení rozhodnutí, přičemž na napadeném rozhodnutí je uvedeno správné datum vypravení, a to dne 19. 4. 2013. K námitce, že žalovaný nerespektoval právní názor krajského soudu, uvedl, že zmíněný rozsudek zrušil jen rozhodnutí ředitele HZS Královéhradeckého kraje. Právní názor, že žalovaný má zrušit i prvoinstanční rozhodnutí, z rozsudku krajského soudu podle názoru žalovaného nevyplývá. Žalovaný považoval rovněž za neurčitou námitku žalobce, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se závěry poradní komise. Naopak žalovaný vyslovil přesvědčení, že jak odůvodnění, tak i výrok napadeného rozhodnutí, návrhu poradní komise plně odpovídá. Dále byl žalovaný názoru, že žalobce neuvádí, z jakého důvodu odkazuje na zásadu „in dubio pro reo“. Uvedl, že již služební funkcionář v prvním stupni odůvodnil, proč přikročil k uložení sankce snížení základního tarifu po 5 % na dobu jednoho měsíce. V odůvodnění jasně specifikoval, že žalobce se odmítá podřídit služební kázi, nereaguje na písemné výzvy a rozkazy služebního funkcionáře a nedbá služební zdvořilosti. V případě skutku označeného pod bodem 4/ prvoinstančního rozhodnutí žalobce dle žalovaného vědomě neuposlechl několik přímých rozkazů nadřízených služebních funkcionářů. Žalobce byl přitom, nikoliv jednou ale celkem třikrát, písemně vyzván ke splnění konkrétních povinností, tyto přímé rozkazy nadřízeného služebního funkcionáře ignoroval, čímž mimo jiné hrubě porušil služební kázeň. Dodržování služební kázně je prvořadou povinností příslušníka ve smyslu ust. § 45 odst. 1 písm. a) služebního zákona. Žalovaný také, jak uvedl, přihlédl k tomu, že žalobce vědomě lhal ohledně existence listiny vedené pod č.j. HSHK-398320/E-2006, což v průběhu řízení bylo jednoznačně prokázáno. Konstatoval rovněž, že v roce 2007 byl žalobci uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti za neuposlechnutí rozkazu služebního funkcionáře. Podotkl rovněž, že uložený kázeňský trest, tedy snížení základního tarifu o 5 % na dobu jednoho měsíce, i nadále pokládá za velmi mírný a odpovídající závažnosti provinění. Žalovaný dále podotkl, že se žalobce opět odvolává na údajné porušení § 77 služebního zákona, které spatřuje v rozdílném přístupu žalovaného k žalobci oproti jiným příslušníkům HZS Královéhradeckého kraje. Upozornil, že s touto námitkou se již vypořádal zdejší soud ve svém rozsudku vedeném pod sp.zn. 30 Ad 5/2010, když neshledal, že by se služební funkcionáři v průběhu správního řízení dopustili jednání zakázaného v § 77 služebního zákona. Poznamenal rovněž, že ke stejnému závěru došly soudní orgány i v dalších obdobných případech (například rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 103/2011). Žalovaný dále uvedl, že podle zásad tehdy platného spisového řádu spisy vzniklé v průběhu kalendářního roku měly být ke konci téhož kalendářního roku uzavřeny a odevzdány spisovně k uložení. Samozřejmě docházelo k případům, kdy se s některými spisy muselo dále pracovat, a proto byly na spisovnu odevzdány po tomto termínu. Seznam těchto spisů byl pravidelně aktualizován na poradě vedení. Na tuto skutečnost poukazuje žalobce, když uvádí, že ostatní příslušníci nebyli za takové jednání postiženi. Neuvedl však již, že takové jednání nebylo předmětem

posuzovaného kázeňského řízení. Žalobci bylo vytýkáno, že nedoplnil sběrný arch o písemnost, a to i přes několik písemných výzev nadřízených služebních funkcionářů. Navíc bylo v průběhu řízení jednoznačně prokázáno, že o existenci této písemnosti žalobce vědomě lhal. Jednu písemnost pak bez vědomí a souhlasu nadřízených zapůjčil svému právnímu zástupci. Takový postup je podle zásad vedení spisové služby zcela nepřijatelný. Žalovaný zdůrazňuje, že si není vědom toho, že by se obdobného jednání dopustili jiní příslušníci HZS Královéhradeckého kraje. Žalovaný rovněž nesouhlasil ani s výhradou žalobce ohledně nedostatečné lhůty pro kompletaci spisu. Upozornil, že s touto námitkou přichází žalobce vůbec poprvé za dobu trvání sporu, tedy od roku 2007. Žalobce byl před zahájením kázeňského řízení několikrát vyzván k odstranění vytýkaných nedostatků. Písemně byl celkem třikrát vyzván ke splnění uložené povinnosti se stanovením konkrétního termínu. Ani v jednom případě tak však žalobce neučinil. Nikdy o prodloužení termínu nepožádal. Rovněž neuvedl jakýkoliv relevantní důvod, který by mu bránil ve splnění uloženého rozkazu. Žalovaný proto považoval tuto výhradu za zcela tendenční. Žalobce přitom nesplnil svou základní služební povinnost příslušníka dodržovat služební kázeň dle ust. § 45 odst. 1 služebního zákona.

Při nařízeném jednání zástupce žalobce uvedl, že žalobce trvá na tom, že se nedopustil přestupku, který je mu kladen za vinu, a dále že došlo už k uplynutí lhůty, v níž mohl být trestán. K tomu zároveň předložil 2 dopisy, a to dopis z 24.1.2007 adresovaný PhDr. V. B. a dále dopis z 29.1.2007, který zaslal Ing. V. Z., náměstek ministra vnitra. K nim žalobce na výzvu soudu uvedl, že dopis ze dne 29. 1. 2007 byl adresován a doručen jemu, a podepsán Ing. Z. Soudu předložil fotokopii pouze první strany tohoto dopisu, který měl více stran, a pokud jde o poslední odstavec předložené kopie, ten dopsal sám, jako poznámky, které později spolu s dopisem předkládal Poslanecké sněmovně. V současné době, jak uvedl, nemá k dispozici celý tento dopis. Pověřený pracovník žalovaného především vyslovil názor, že se žalobce obou skutků, tak, jak byly formulovány v napadeném rozhodnutí dopustil, což potvrdil i krajský soud ve svých předchozích rozhodnutích. Pokud pak jde o námitku uplynutí lhůty k uložení kázeňského trestu, poukázal především na to, co bylo žalobci vytýkáno s tím, že předložené podklady k postihnutým kázeňským přestupkům se nikterak nevztahují a nelze, pokud jde o tuto lhůtu, je vůbec brát v úvahu. Zástupce žalobce pak k přednesu pověřeného pracovníka žalovaného odkázal na písemný záznam z ústního jednání z řízení o kázeňském přestupku ze dne 17. 4. 2007, v němž se v bodě VI. se uvádí, že dlouhodobě se v práci jmenovaného vyskytují nedostatky... To má návaznost na ony předložené dopisy v kopiích, o kterých byla zmínka na počátku tohoto jednání. Dále odkázal na rozsudek zdejšího ze dne 30. 8. 2012, č.j. 30Ad 6/2011-27, odst. 2 na straně 10 odůvodnění, což s tím souvisí. V závěru jednání zástupce žalobce k věci uvedl, že z průběhu řízení je patrné, že si žalobce dlouhodobě snaží o očištění svého jména, a jak vyplývá z obsahu správního spisu, z větší části i úspěšně. Žalobce k objasnění věci ještě uvedl, že v žádném případě se ani jeden ze zmiňovaných spisů neztratil, žalovaný o nich po celou dobu věděl, neumožnil však žalobci, aby měl dostatečně dlouhou dobu pro to, založit spisy do sběrných archů. Nebyly mu vytvořeny stejné podmínky, jaké měli ostatní pracovníci a tím se cítí být

diskriminován. Podle jeho názoru byla celá věc vykonstruována, aby proti němu mohly být vedeny represivní zásahy.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami a v kontextu se závěry vyslovenými zdejší soudem v předcházejících soudních řízeních pak dospěl k následujícím právním závěrům.

Krajský soud přezkoumává rozhodnutí žalovaného a potažmo i prvoinstanční rozhodnutí náměstka žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 20. 4. 2007 již poněkoliáté. Za stěžejní pro rozhodnutí v dané věci pak považuje závěry zdejšího soudu vyslovené v jeho rozsudcích vedených sp.zn. 30 Af 5/2010 a sp. zn. 30 Af 6/2011. V nich se totiž soud podrobně zabýval jak otázkou zachování lhůty pro stanovení kázeňského trestu tak i otázkou, zda se žalobce kázeňského přestupku dopustil.

K otázce počátku běhu dvouměsíční lhůty pro uložení kázeňského trestu pak zdejší soud ve svém rozsudku vedeném pod sp. zn. 30 Af 6/2011 uvedl, že „krajský soud dává za pravdu názoru žalovaného, že v tomto případě je nutno přihlédnout především ke skutkovému vymezení tohoto kázeňského přestupku v rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. V něm služební funkcionář žalobci vytýkal, že přes opakované výzvy služebního funkcionáře Ing. V. ze dne 14. 3. 2007 a 11. 4. 2007 a ředitele kanceláře ze dne 23. 3. 2007 (předána 26. 3. 2007), nedoplnil sběrný arch čj. HSHK-398/E-2006 o dokument čj. HSHK-398-20/E-2006 a sběrný arch čj. HSHK-593/2006 o převedený dokument čj. HSHK-398-10/E-2006, čímž porušil bod 9 Pokynu, Nařízení MV a dále § 45 odst. 1 písm. a) služebního zákona. Z obsahu shora zmíněné žádosti žalovaného ze dne 24. 1. 2007 nelze vysledovat, že již v ten okamžik měli služební funkcionáři HZS Královéhradeckého kraje konkrétní povědomost o nesrovnalostech ohledně dokumentů čj. HSHK-398-20/E-2006 a čj. HSHK-398-10/E-2006. Naopak z obsahu správního spisu lze naznat, že k podezření služebních funkcionářů ohledně úplnosti dotčených sběrných archů došlo po jejich zápůjčce mjr. JUDr. L. Toto podezření pak vyústilo ve výzvu pplk. Ing. R. V. ze dne 14. 3. 2007 žalobci ke kompletaci sběrných archů. Teprve v reakci na tuto a následně shora uvedené výzvy sděloval žalobce služebním funkcionářům důvody neúplnosti sběrných archů. Krajský soud tak nepovažuje za podstatné rozvíjet podrobnější úvahy o tom, zda subjektivní lhůta pro uložení kázeňského trestu u tohoto kázeňského přestupku počala běžet po té či oné výzvě, či po marném uplynutí termínů stanovených v nich k nápravě. I pokud by totiž uvedená lhůta počala běžet již od okamžiku nejdříve v úvahu přicházejícího (pro žalobce nejpříznivějšího), tedy uplynutím termínu ke sjednání nápravy stanoveném ve shora uvedené výzvě pplk. Ing. R. V. ze dne 14. 3. 2007, pak za situace, kdy kázeňský trest za tento kázeňský přestupek byl žalobci uložen dne 20. 4. 2007, stalo se tak rozhodně před uplynutím uvedené dvouměsíční lhůty. Krajský soud pouze připomíná, že dle jeho názoru se žalobce jednáním specifikovaným v bodě 4) rozhodnutí o uložení kázeňského trestu kázeňského přestupku dopustil. Tento svůj závěr podrobně

odůvodnil ve svém rozsudku ze dne 15. 4. 2011, č.j. 30 Ad 5/2010-144. Na těchto závěrech nemá krajský soud co měnit a podrobnostech na ně odkazuje.“

Ve shora uvedeném rozsudku vedeném pod sp. zn. 30 Af 5/2010 pak zdejší soud uvedl, že „kázeňského přestupku se dle krajského soudu žalobce dopustil i svým jednáním vymezeným jako skutek č. 4. Bylo prokázáno, že žalobce, ač byl za obsah sběrného archu HSHK-398/E-2006 odpovědný, do něj nezaložil písemnost pod č.j. HSHK-398-20/E-2006. Jako nepravdivé se ukázalo původní tvrzení žalobce ve správním řízení, že písemnost pod tímto číslem jednacím neexistuje, ani tvrzení žalobce obsažené v replice žaloby ze dne 14. 9. 2009, že se jednalo o pouhý koncept (pomocný materiál), který není povinností zakládat. Žalovaný v rámci intencí pokynu krajského soudu doplnil důkazní řízení a uvedenou písemnost do správního spisu doložil. Jedná se o žalobcovu žádost o provedení personálního auditu ze dne 25. 8. 2006 adresovanou ekonomické náměstkyni ministra vnitra, která je označena uvedeným číslem jednacím. Rozhodně se nejednalo o žádný koncept či pomocný materiál. Bylo proto povinností žalobce, aby tato písemnost byla ve spise založena. Stejně tak jako písemnost pod č.j. HSHK-398-10/E-2006, kterou žalobce bez souhlasu nadřízených zapůjčil svému právnímu zástupci. Krajský soud považuje postup, kterým by služební písemnosti byly příslušníkem odpovědným za vedení sběrného archu bez souhlasu a vědomí nadřízených funkcionářů HZS „zapůjčeny“ osobám stojícím zcela mimo HZS za nepřijatelný, v rozporu s čl. 9 Pokynu. Takové jednání je nutné za porušení služební kázně jednoznačně považovat a to bez ohledu na skutečnost, že „zapůjčení“ písemnosti odpovědný pracovník do sběrného archu poznamenal. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani žalobcovo tvrzení, že snad k takovým případům mělo u HZS Královéhradeckého kraje docházet častěji a že za ně nikdo nebyl potrestán. Krajský soud v souvislosti s tím připomenul, že předmětem jeho přezkumu bylo žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jeho zákonnost a správnost, jakož i zákonnost řízení, které mu předcházelo. Nepřezkoumával případy pochybení jiných příslušníků HZS, ani to, zda měli být za své jednání potrestáni či nikoliv. Stejně tak nebylo jeho úkolem zkoumat, jakým způsobem bylo nastaveno fungování spisového řádu u HZS Královéhradeckého kraje v inkriminovaném období, tedy v letech 2006-2007. Nezabýval se ani žalobcem tvrzenými dalšími nedostatky, které měly v té době u této součásti HZS panovat, stejně tak jako osobními vztahy mezi ním a ostatními příslušníky HZS Královéhradeckého kraje.“

Krajský soud nadále i v tomto přezkumném řízení na vyslovených závěrech trvá, neboť neshledal důvod pro jejich revizi.

Jak plyne ze shora uvedeného, žalobce předložil až po nařízení jednání, tedy k datu 28. 3. 2014 další důkazy, jimiž chtěl osvědčit důvodnost svých názorů na počátek běhu dvouměsíční lhůty pro stanovení kázeňského trestu. K těmto důkazům krajský soud v první řadě uvádí, že byly soudu předloženy nepochybně po uplynutí lhůty pro podání žaloby stanovené v ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. Proto pouze na okraj k nim lze konstatovat, že jejich obsah není způsobilý k tomu, aby právní názor zdejšího soudu vyslovený již v jeho rozsudcích vedených pod sp. zn. 30 Ad 5/2010 a 30 Ad 6/2011 mohl jakýmkoliv způsobem zpochybnit. K důkazu ze dne 24. 1. 2007 –

žádosti o stanovisko k problematice spisové značky adresované PhDr. V. B. - se zdejší soud vyjádřil již ve svém rozsudku sp. zn. 30 Ad 6/2011. Na těchto závěrech nelze nic ani po dalším přezkumném řízení měnit. K dalšímu důkazu, kopii dopisu náměstka MV pro ekonomiku a provoz Ing. V. Z. krajský soud konstatuje, a to s odhlédnutím od skutečnosti, že byl soudu předložen v neúplné formě a navíc s poznámkami přičiněnými samotným žalobcem, že jeho obsah v žádném případě nemůže osvědčit tvrzení a přesvědčení žalobce, že se vytýkaný kázeňský přestupek nestal nebo že byl uložen po uplynutí subjektivní dvouměsíční lhůty. Pro dané řízení o uložení kázeňského trestu totiž není důležité zjištění, že existence dokumentu byla již k datu 29. 1. 2007 známá. Rozhodující byla skutečnost, že žalobce nesplnil výzvy nadřízených funkcionářů, na základě nichž měl provést doplnění sběrných archů o chybějící dokumenty. Kázeňský trest mu byl uložen za nesplnění povinností uložených ve výzvách. Důkazy předložené žalobcem k datu 28. 3. 2014 tak nemohly závěry krajského soudu změnit.

Žalobce v podané žalobě namítá chybné datum vydání rozhodnutí. Z obsahu napadeného rozhodnutí, jak krajský soud zjistil, nepochybně vyplývá, že obsahuje datum vyhotovení dne 16. 4. 2012, přičemž správně měl být uveden letopočet 2013. Při posuzování této námitky vycházel krajský soud ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 16. 6. 2011, čj. 7 Afs 23/2011-82. Vyplynulo z ní, „že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále i jen „správní řád“) stanoví, a to zejména v § 69 odst. 1, aby písemné vyhotovení správního rozhodnutí obsahovalo kombinaci určitých náležitostí, které zajišťují potřebnou míru důvěry adresátů rozhodnutí i případně dalších v to, že se jedná o formalizovaný akt orgánu veřejné moci nadaného patřičnou pravomocí v oboru jeho působnosti, jenž byl vydán v určitém čase v rámci zákonem stanoveného postupu. Formální náležitosti rozhodnutí především osvědčují, že rozhodnutí je aktem vrchnostenské aplikace práva orgánem veřejné moci. Datum vyhotovení je jednou z takových formálních náležitostí písemného vyhotovení rozhodnutí. Jeho smyslem a účelem je ukázat, ve kterém okamžiku se „pro domo“ (tedy uvnitř správního orgánu a pro jeho vnitřní účely) fakticky završil rozhodovací proces správního orgánu, tedy kdy byly zformulovány názory na skutkové a právní otázky, jež jsou předmětem správního rozhodnutí do jeho textu. Význam data vyhotovení rozhodnutí je však výrazně menší než význam data jeho vydání. Tím je s ohledem na § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu den předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám, přičemž na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy „vypraveno dne“. Teprve vydání rozhodnutí má totiž účinky vně správního orgánu v tom smyslu, že jím je správní orgán dále zásadně vázán. Absence data vyhotovení je tedy nepochybně vadou písemného vyhotovení rozhodnutí, které by se měly správní orgány vyvarovat. Zpravidla však nepůjde o vadu způsobující nicotnost a většinou ani takovou nezákonnost daného rozhodnutí, pro kterou by bylo nezbytné je zrušit..... Neuvedení data vyhotovení rozhodnutí je nepochybně nezákonností. Ne každá nezákonnost však nutně musí vést ke zrušení rozhodnutí. Důvodem pro nezrušení rozhodnutí může být u neuvedení data vyhotovení zejména okolnost, že v kontextu dalšího obsahu

rozhodnutí půjde o vadu, která žádným podstatným způsobem nesnižuje důvěru v obsahovou jednoznačnost rozhodnutí a jeho soulad se zákonem. Neuvedení data vyhotovení rozhodnutí pak bude, právě s ohledem na konkrétní povahu rozhodnutí a jeho další náležitosti, pouze zřejmou nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí, kterou lze napravit postupem podle § 70 správního řádu.“ Na základě těchto závazných právních názorů Nejvyššího správního soudu tak zdejší soud dospěl k závěru, že v daném případě chybné uvedení letopočtu při vyhotovení napadeného rozhodnutí nezpůsobuje jeho nicotnost a ani nezákonnost. Na žalovaném se sice očekávalo, že po zjištění daného nedostatku provede ve smyslu ust. § 70 správního řádu opravu této zřejmé nesprávnosti a to formou opravného rozhodnutí, nicméně, pokud tak neučinil, není jeho pasivita důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem v přezkumném řízení. Z obsahu správního spisu je totiž zřejmé, že rozhodnutí bylo vypraveno dne 19. 4. 2013, tedy již s uvedením správného letopočtu. Datum vydání rozhodnutí, který je pro posouzení věci rozhodující, bylo žalovaným uvedeno správně.

Další žalobní námitka směřovala do výše uloženého kázeňského trestu. I k této otázce se již zdejší soud vyjádřil ve svém rozsudku vedeném pod sp. zn. 30 Ad 6/2011, němž uvedl, že „v dalším řízení bude správní orgán stát s největší pravděpodobností před stejným úkolem, tedy rozhodnout o výši kázeňského trestu při změně rozsahu dílčích skutků kladených přestupci za vinu. Proto krajský soud alespoň v obecné rovině uvádí, že pokud dojde ke zúžení rozsahu dílčích skutků kázeňských provinění oproti původnímu rozhodnutí služebního funkcionáře, nemá tato skutečnost automaticky vliv na druh a výši uloženého kázeňského trestu. Nemusí tedy vždy jenom z tohoto důvodu dojít ke zmírnění kázeňského trestu, ať už co do jeho druhu nebo co do jeho výše. Jedním z rozhodujících aspektů bude zejména posouzení a porovnání závažnosti jednotlivých dílčích skutků kázeňského provinění, tedy těch, o něž bylo rozhodnutí o kázeňském trestu zúženo, a těch, které budou nadále přestupci kladeny za vinu. Z toho důvodu je v takových případech nutno klást zvýšené nároky zejména na odůvodnění postupu služebního funkcionáře při udělení druhu a výše kázeňského trestu ve smyslu § 186 odst. 5 služebního zákona.“

Krajský soud tedy ve smyslu shora uvedeného při přezkumném řízení zkoumal, zda žalovaný dostal v odůvodnění napadeného rozhodnutí požadavkům daným ust. § 186 odst. 5 služebního zákona a současně zda se řídil závazným právním názorem vysloveným zdejším soudem. Hodnocením napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalovaný svůj postup, při němž setrval na svém původním stanovisku ohledně stanovení výše uloženého trestu, řádně odůvodnil. Proto žalobní námitku dotýkající se této problematiky označil krajský soud za nedůvodnou. Žalovaný totiž řádně ozřejmil, že kázeňské přestupky, které zdejší soud zrušil, byly spíše nedbalostního charakteru, tedy méně závažné, než poslední kázeňský přestupek, který byl zdejším soudem potvrzen. Při prošetřování tohoto přestupku totiž vyšlo najevo, že žalobce vědomě neuposlechl výzvy svých nadřízených a dokonce vědomě lhal. Žalovaný rovněž připomenul, že kázeňský trest byl uložen při samé dolní hranici zákonné sazby, tudíž se jedná o trest velmi mírný a adekvátní závažnosti kázeňského

přestupku. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje. Pokud totiž žalobce neuposlechl výzvy svých nadřízených, přičemž se jednalo o několikeré neuposlechnutí, nelze než konstatovat, že mu muselo být známo, že tímto jednáním porušuje svoji služební povinnost a že mu tak hrozí uložení kázeňského trestu. Vzhledem k závažnosti kázeňského přestupku pak v postupu žalovaného nelze spatřovat ani náznakem neuváženost, když trest uložil při dolní hranici zákonné sazby, neboť žalobci uložil snížení základního tarifu o 5 %, tedy o 20 % méně, než umožňuje zákon a to na dobu pouze jednoho měsíce, přičemž zákonná úprava umožňuje lhůtu až tříměsíční.

V závěru krajský soud uvádí, že se v podrobnostech nezabýval dalšími žalobními námitkami, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok. Pouze podotýká, že předcházejícími zrušujícími rozsudky nebyla žalovanému uložena povinnost zrušit prvoinstanční rozhodnutí. Této žalobní námitce proto nelze přisvědčit. Krajský soud se rovněž nemohl přiklonit k názoru žalobce, že se žalovaný neřídil závazným názorem zdejšího soudu vysloveným v jeho zrušujících rozsudcích. Naopak lze konstatovat, že žalovaný dbal závazných právních názoru a v jejich duchu i s konečnou platností rozhodl.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Pověřený pracovník žalovaného při nařízeném jednání konstatoval, že žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 10. dubna 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu